

Invitasjon

I en mediehverdag der det kjempes om vår oppmerksomhet, inviteres vi inn til fellesskap med Gud. Til vandring med ham, for å fylles av ham og preges av ham.

DAG 1:

Da hørte de lyden av Herren Gud som vandret omkring i hagen i den svale kveldsbrisen. (1 Mos 3,8a)

GUD VANDRET omkring i hagen i den svale kveldsbrisen.
Gud vandret omkring i hagen.

Hvis du ikke har gjort det allerede: Legg bort mobilen. Sett deg ned. Pust dypt inn og slipp pusten sakte ut igjen. La situasjonen fra teksten få rom til å feste seg hos deg. Gud, den tre ganger hellige, den allmektige, himmelens og jordens skaper, vandret omkring i hagen i den svale kveldsbrisen.

Sammenhengen dette verset står i, er mørk. Det er historiens bunnpunkt. Adam og Eva hadde gitt etter for fristelsen og sluppet syndens gift inn i livet, inn i tilværelsen. Men dette verset er likevel uendelig vakkert og vekker håp. Kanskje er det slik at når mørket er som mørkest, skinner lyset klarere?

Gud vandrer på jorden, og han spør etter menneskene. «Hvor er du?» roper han. Ikke fordi han ikke klarer å finne Adam og Eva. Ingen klarer å gjemme seg for Gud. Men fordi han ønsker respons. Ropet er en invitasjon til ærlighet.

Du er invitert på vandring med Gud. Uansett hvem du er, hva du har gjort eller hva du tror.

Gud vil vandre omkring i hagen med deg. Han er ikke bare en allmektig og stor Gud som holder universet i sin

hånd. Han er ikke fjern og utilgjengelig. Han er nær i ditt liv, i din hverdag, og han vil gjerne rusle gjennom dagene med deg. Vise deg noen av vekstene i hagen sin: En busk som lukter av fred og takknemlighet. Et tre med en frukt som nærmest eksploderer i munnen av gode smaker. En nydelig blomst som vekker en boblende glede i deg. En urt som helbreder sår.

Du er invitert på vandring med Gud i hagen. Hva svarer du?

DAG 2:

Da hørte de lyden av Herren Gud som vandret omkring i hagen i den svale kveldsbrisen (1 Mos 3,8a)

Du er invitert på vandring med Gud i hagen. Men det er ikke nok bare å takke ja til invitasjonen. For idet du kommer inn gjennom portene til hagen, kan du velge å slå deg ned på en benk like innenfor. Og der kan du lage ditt eget lille område der du lever ut dagene dine. Det er greit nok det. Ingen, heller ikke Gud, vil nekte deg det. Du er innenfor, du er i hagen. Men du går glipp av enormt mye. Og faren er stor for at du begynner å kjede deg. Kanskje du til og med mener at hagen ikke leverer det du forventet og heller går ut igjen.

Eller du kan velge å være mest opptatt av hagens grenser. Hvor går de? Når er man i hagen, og når er man utenfor hagen? Og ikke minst er du opptatt av å advare andre folk mot alle farene som befinner seg på utsiden. Det er ikke irrelevant, for dessverre er det mange som lar seg lokke bort fra hagen. Men du går glipp av hovedpoenget, å vandre med Gud i hagen.

Invitasjonen er så mye større, bredere, høyere og dypere enn bare å være innenfor eller utenfor. Du inviteres til å kjenne Kristi kjærlighet, til å bli fylt med hele Guds fylde (Ef 3,19)! Så reis deg opp og ta noen små skritt sammen med Gud. Ikke gap over for mye. Skippertak eller ambisiøse planer fungerer dårlig på vandreturer. Ta

noen små skritt hver dag – et bibelvers og en enkel bønn. Vandreturen må ikke nødvendigvis vare i mange timer. Gud har noen fantastiske skatter å vise deg like rundt hjørnet.

Ikke la dårlig samvittighet eller «burdisme» være drivkreftene. Senk skuldrene og la forventning føre deg innover. Kanskje du skal begynne med å takke? For takknemlighet og tilbedelse gjør deg både tilfreds og tørst. Eugene H. Peterson skriver i boka *Lang lydlighet*: «Tilbedelse metter ikke vår lengsel etter Gud; det vekker appetitten. Vårt behov for Gud dekkes ikke av tilbedelsen; det blir dypere. Det strekker seg ut over selve opplevelsen og preger resten av uka.»

Du inviteres ikke bare inn i hagen. Du inviteres til å vandre omkring, til å oppdage, til å fylles med Guds rike skatter. Velkommen!

DAG 3:

Da hørte de lyden av Herren Gud som vandret omkring i hagen i den svale kveldsbrisen. (1 Mos 3,8a)

ADAM OG EVA hørte lyden av Gud som vandret omkring i hagen. Det synes jeg er interessant. Hva hørte de? Det var trolig ikke stemmen, for da ville det vel stått at de hørte stemmen til Herren Gud som vandret omkring i hagen. Nei, de hørte *lyden* av Gud som vandret. Var det en grein som knakk? Raslet det i noen blader da Gud gikk mellom to busker? Eller var det pusten fra Gud som vandret omkring?

Gud ropte ikke – han roper sjelden. Jo, noen ganger kan han vise seg i stormen, billedlig talt, som når mennesker forteller at det måtte store, livsforvandelende hendelser til for at de skulle åpne øyne og hjerter for Gud. Men til vanlig roper han ikke eller slåss om oppmerksomheten. Han venter. Han lager lyder som er akkurat høye nok til at vi hører dem om vi er stille lenge nok, så stille at vi må skru av annen støy og vende blikket mot ham for å høre.

Adam og Eva gjemte seg da de hørte lyden av Gud som vandret omkring i hagen. Kanskje vår tids største utfordring ikke er at vi gjemmer oss når vi hører Gud, men at vi sjelden er stille nok til å høre ham? Da er faren stor for at vi går glipp av vandreturer med Gud. Hvem vil la en slik mulighet gå fra seg?

I dag kan du gjerne sitte i stillhet et par minutter og takke ja til Guds invitasjon til en vandring sammen med ham gjennom dagene.

DAG 4:

Da hørte de lyden av Herren Gud som vandret omkring i hagen i den svale kveldsbrisen.

(1 Mos 3,8a)

ADAM OG EVA står i hagen. De har spist av frukten. Alt er forandret. De ser at de er nakne. De kjenner på skammen, en vond, fortærende følelse de aldri har kjent før. Og de aner at de har gjort noe uopprettelig. Når de så hører Gud, gjør de det mennesker etter dem til alle tider har gjort: De gjemmer seg for Gud.

Kanskje var det en rasjonell frykt for straff. Eller en følelsesmessig refleks som fortalte at dette måtte skjules. Vi gjemmer oss altfor ofte. Og vi vet ikke alltid hvorfor. Det kan være synd som vi ønsker å skjule. Eller det kan være sår andre har påført oss, og vi tror løgnen sårene forteller oss – at vi har noe å skamme oss over. Derfor gjemmer vi oss. I møte med en ektefelle du har sviktet, i møte med venner du ikke tør å være ærlig med, i møte med kolleger, i møte med deg selv – og ikke minst i møte med Gud.

Er det mulig å komme tilbake til tilværelsen som beskrives i kapitlet før, i Første Mosebok 2,25? **Begge var nakne, både mannen og kvinnen, og de skammet seg ikke for hverandre**, står det. Dette forteller om noe mye mer enn bare den åpne og tillitsfulle relasjonen mellom mann og kone. Det forteller om et liv uten skam. Uten

behov for å gjemme seg. En tilværelse der man kan puste fritt og leve sant og trygt, helt ærlig.

Vi er invitert på vandring med Gud. Han spør etter oss. Vi trenger ikke å gjemme oss. Vi kan være nakne uten skam. Hvorfor? På grunn av Jesus, han som har gitt oss fullkommen forsoning, frigjøring og frelse. Så vandringen med Gud skjer ikke et tilfeldig sted, den starter på Golgata, der vi blir ikledd Kristus. Og den fortsetter med korset i hjertet, så vi med hevet hode, rak rygg og takknemlig hjerte kan takke ja til rusleturene med Gud i hagen. Fullstendig uten skam.